

Usnesení

Krajský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. dubna 2021 **stížnost odsouzené E. W.** narozené , proti usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 23. března 2021, číslo jednací 1 PP 9/2021-48, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzené **zamítá**.

Odůvodnění

1. Shora citovaným usnesením byla zamítnuta opětovná žádost odsouzené o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který jí byl uložen rozsudky a trestním příkazem ve výroku usnesení konkretizovanými. Důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění soudu, že od předchozího rozhodnutí o její žádosti se její hodnocení nijak nezlepšilo, naopak ji přibyl jeden kázeňský trest-důtka. S přihlédnutím k její kriminální historii ani nelze předpokládat, že by v budoucnu vedla řádný život.
2. Proti usnesení podala odsouzená včasnou stížnost, kterou zdůvodnila prostřednictvím obhájce. V ní uvedla, že byla od 21. 6. 2019 do 30. 4. 2020 v pracovní neschopnosti, kdy možnost řádného zapojení ať již v rámci věznice či v rámci pracovního zařazení je limitována. To je důvodem toho, že je stále ve II. dostupné skupině vnitřní diferenciací. Především však zdůraznila, že zásadním argumentem pro podmíněné propuštění je její nezletilá dcera A. , které je osm let a chodí do druhé třídy a je po dobu trestu v péči babičky. Pro babičku je v současné době extrémně složité zařídit řádnou péči o nezletilou, a to především s ohledem na nutnost celodenní osobní péče, když nezletilá se vzdělává distančně prostřednictvím internetu. Je přesvědčena, že tato skutečnost by měla být zohledněna při rozhodování o její žádosti. Připomněla pak, že je v kontaktu se společností SANANIM, absolvovala kurz Věžňova cesta. Pokud nezískala další pochvalu, bylo to zapříčiněno tím, že byla na měsíc postavena mimo zaměstnání, ale potvrdilo se, že test na OPL byl negativní. Závěrem uvedla, že je připravena přijmout zkušební dobu a další opatření, které jí soud uloží. Je přesvědčena, že v jejím případě převažují pozitivní důvody pro vyhovění žádosti nad důvody k zamítnutí, a navrhla, aby krajský soud napadené usnesení zrušil a z výkonu trestu odnětí svobody ji podmíněně propustil za současného stanovení zkušební doby, jejíž délku ponechává na úvaze soudu, případně dalších přiměřených povinností a omezení.
3. Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal v rozsahu § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, proti kterému mohla stěžovatelka podat stížnost, a řízení mu předcházející, stížnost odsouzené však důvodnou neshledal.
4. Je tomu tak proto, že i tentokrát okresní soud v rámci dokazování provedl důkazy v potřebném rozsahu a v souladu s procesními předpisy. Během řízení byla respektována veškerá práva odsouzené. Poznatky potřebné pro rozhodnutí si patřičně aktualizoval ke dni, kdy proběhlo veřejné zasedání, takže rozsah a způsob dokazování lze považovat za úplný a zákonný.
5. Po správně provedeném řízení vydal okresní soud správné rozhodnutí, toto rozhodnutí také dostatečně zdůvodnil. Krajský soud s tímto odůvodněním plně souhlasí a v podrobnostech na ně odkazuje. V zásadě pouze na rekapitulaci věci a v reakci na námítky stěžovatelky uvádí a uvedl to i okresní soud, že zákon v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku jednoznačně stanoví,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

co musí odsouzený splnit, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Musí vykonat poměrnou část trestu, v případě odsouzené jeho jednu třetinu, dále musí prokázat polepšení, aby bylo možno stanovit pozitivní prognózu jeho dalšího života. V případě odsouzené ještě přistupuje doplňující časová podmínka, že nynější žádost mohla podat až šest měsíců poté, co nabylo právní moci zamítavé rozhodnutí o její předchozí žádosti o podmíněné propuštění.

6. Odsouzená nepochybně vyhověla oběma časovým podmínkám. O její předchozí žádosti podané po výkonu jedné třetiny trestu rozhodl záporně Okresní soud Praha-západ dne 16. 6. 2020 pod sp. zn. 1 PP 35/2020, stížnost odsouzené proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze dne 23. 7. 2020 pod sp. zn. 14To 435/2020. Novou žádost pak podala odsouzená 9. 2. 2021.
7. V právě konstatovaném rozhodnutí krajský soud přiznal odsouzené výkon poměrné části trestu, nepřiznal jí ale ve shodě s okresním soudem polepšení a ani splnění podmínky spočívající v možnosti vyslovení pozitivní prognózy jejího dalšího života. Výslovně uvedl, že: „...*souhlasí se závěry okresního soudu, neboť i z hodnocení z výkonu trestu odnětí svobody odsouzené vyplývá, že je pouze částečně úspěšná při snižování kriminogenních faktorů, odpovědnost za spáchanou trestnou činnost od počátku výkonu trestu odnětí svobody přijímala pouze částečně, aktuálně odpovědnost za spáchanou trestnou činnost přehodnotila a je si vědoma své viny. Je zjevné, že odsouzená nyní přichází k jisté sebereflexi v souvislosti s trestnou činností, kterou spáchala v minulosti, a je na správné cestě, aby dosáhla polepšení. Nicméně aby se tak skutečně stalo a prokázala polepšení, je třeba, aby projevila více aktivity svým chováním a plněním povinností ve výkonu trestu odnětí svobody než doposud, a to například tím, že se bude více podílet na chodu věznice. Aktuální hodnocení odsouzené není ničím výjimečné, nezískala žádnou odměnu a je zařazena ve II. prostupné skupině vnitřní diferenciaci, což je skutečně průměrné. Krajský soud nepřehlídí spolupráci se společností SANANIM, z.ú. a také skutečnost, že absolvovala kurz Vězňova cesta, přesto je toho názoru, že odsouzená dosud svým chováním a plněním povinností ve výkonu trestu polepšení neprokázala.*“
8. Okresní soud v otázce polepšení nyní uzavřel, že na straně odsouzené nedošlo k pozitivním změnám, naopak došlo k pohoršení, když jí byla udělena důtka. Bez ohledu na udělenou důtku nutno potvrdit závěr okresního soudu. Ač jí totiž bylo jasně řečeno krajským soudem, že musí zvýšit své úsilí tak, aby získala kázeňské odměny a dosáhla I. prostupné skupiny, ničeho z toho nedocílila. Plnění základních povinností, dodržování režimu výkonu trestu, respektování příkazů pracovníků vězeňské služby či nevyvolávání konfliktů se od žadatele o podmíněné propuštění očekává, to vše by pro něj mělo být samozřejmostí. K prokázání polepšení je zapotřebí vyvinout vyšší aktivitu, než průměrnou, což přináší výsledky vyžadované okresním i krajským soudem. Odsouzené nelze upřít snahu o prokázání polepšení, to je ovšem z pohledu zákona příliš málo. I Ústavní soud ČR v nález sp. zn. II ÚS 482/18 konstatoval, že lze mít za to, že každý odsouzený žádající o podmíněné propuštění by zpravidla měl získat alespoň nějakou kázeňskou odměnu. Pokud se tak nestalo nebo pokud má odsouzený nezahlazený kázeňský trest, je to signál naznačující, že k polepšení nemuselo dojít.“ To je situace odsouzené, přičemž se přidává, že průběžně neplnila program zacházení a ani věznice její podmíněné propuštění nedoporučila. Krajský soud tedy potvrzuje závěr okresního soudu, že odsouzená polepšení neprokázala, důkazní břemeno v tomto směru neunesla. Na odporu tohoto závěru již jen cituje z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3834/19: „*Naopak závěr o podmíněném propuštění by neměl být podepřen toliko zjištěním o slušném (tedy normálním) chování ve výkonu trestu (obdobně srov. např. usnesení ze dne 11. 7. 2013 sp. zn. III. ÚS 1681/13, ze dne 16. 10. 2014 sp. zn. III. ÚS 2478/14, ze dne 5. 4. 2016 sp. zn. III. ÚS 3621/15). Pro podmíněné propuštění je významné, zda odsouzený jedinec prokázal, že další výkon trestu je v jeho případě nadbytečný. Obtíže, které jsou u odsouzených s tímto prokazováním logicky spojeny, však nemusí být vykládány ve prospěch odsouzeného. Je rovněž logické a přípustné, že toto břemeno bude u každého odsouzeného odlišně tíživé. Neschopnost, či faktická nemožnost unesení těchto procesních břemen*

nemůže tuto zásadu potlačit, a zamítnutí takto nedostatečné žádosti nepředstavuje porušení ústavních principů. Do tíživé životní i procesní situace se odsouzení dostávají vlastním zaviněním a nemohou legitimně očekávat výhody při složitém a nákladném odstraňování faktických obtíží (nejistot), které nyní stojí v cestě jejich podmíněnému propuštění z výkonu trestu (srov. např. usnesení ze dne 19. 6. 2014 sp. zn. III. ÚS 1255/14, ze dne 16. 10. 2014 sp. zn. III. ÚS 2478/14, ze dne 5. 4. 2016 sp. zn. III. ÚS 3621/15). Soudy tedy nemají povinnost vyvíjet nadměrné úsilí ke zjištění podrobností stran stěžovatelova výkonu trestu.“

9. Nedošlo-li k prokázání polepšení, je již nadbytečné zabývat se splněním podmínky poslední spočívající v možnosti stanovit pozitivní prognózu dalšího života odsouzené, neboť jednak k vyhovění žádosti je zapotřebí současného splnění všech zákonných podmínek, jednak chybí logický základ pro takové úvahy – prokázané polepšení. Nicméně krajský opakuje, že je jisté pozitivní, že odsouzená má zachované zázemí, má zajištěné bydlení a zaměstnání, ale nelze nevidět, že v absenci zázemí či nedostatku financí jeho trestná činnost nespočívala. Odsouzená ji spáchala i za takto příznivých podmínek, i za situace, kdy měla v péči dceru, kdy jako osoba plně odpovědná za své činy věděla, co je zpravidla spojeno s opakovaným porušováním zákona. Trestná činnost odsouzené spočívá v její nezdrženlivosti, neukázněnosti, v ignoraci dobrodiní poskytnutých soudem. Je speciální recidivistka přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání podle § 337 tr. zákoníku, kdy opakovaně přes soudem vyslovený zákaz řídila motorové vozidlo. Nyní vykonává trest za tento přečin, za který jí byl původně uložen trest obecně prospěšných prací (z 300 nařízených hodin vykonala pouze 9), v době, kdy měla trest obecně prospěšných prací vykonávat, spáchala další stejný přečin, za ten jí byl díky značné benevolenci soudu uložen trest odnětí svobody podmíněně odložený. Následně potvrdila svoji neukázněnost, když se vyhýbala výkonu trestu, za což jí již byl uložen trest nepodmíněný. Nyní tedy vykonává tři postupně uložené tresty. Četnost a časová nezávaznost páčání v podstatě stále stejné trestné činnosti spolu s opakovaně prokázanou ignorací rozhodnutí soudu tak vytváří, při neprokázaném polepšení, zásadní překážku pro vyslovení předpokladu, že nyní již bude odsouzená žít řádně. Naopak riziko recidivy se jeví neúměrně vysoké. Odsouzená ani poslední zákonnou podmínku, jak správně uzavřel okresní soud, nesplnila.
10. Krajský soud po přezkoumání věci uzavřel, že rozhodnutí okresního soudu je správné, učiněné po řádně povedeném řízení. Za těchto okolností, musel stížnost odsouzené jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 28. dubna 2021

Mgr. Josef Gotěk v. r.
předseda senátu